



ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ



Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ 2016. Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Των αγίων και θεοφόρων πατέρων της εν Χαλκηδόνι Δ' οικουμενικής συνόδου.

Μαρίνης μεταλομάρτυρος.
Έτος 9^ο Τεύχος 394

Κυριακή Δ' Ματθαίου



Την ιδιαίτερη σημασία που έχει η προσωπική μας πίστη, όταν επικαλούμαστε τον Θεό, μας τονίζει η σημερινή περικοπή από το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο, και αποτελεί την έμπρακτη απόδειξη σε όσα μας δίδαξε ο Κύριος κατά την περασμένη Κυριακή, όταν μας κάλεσε να θέσουμε ως προτεραιότητα του βίου μας όχι τα βιοτικά, αλλά την Βασιλεία του Θεού. Καθώς έμπαινε ο Χριστός στην Καπερναούμ, Τον πλησίασε ένας εκατόνταρχος, λέγοντάς Του ότι ο δούλος του ήταν παράλυτος και ταλαιπωρούνταν άσχημα. -Έρχομαι, να τον θεραπεύσω, του απαντά ο Ιησούς, κι εκείνος αποκρίνεται: “Κύριε, δεν είμαι άξιος για να έρθεις στο σπίτι μου. Πες μονάχα ένα λόγο, και θα θεραπευτεί. Γιατί κι εγώ είμαι άνθρωπος που έχω εξουσία, κι έχω από κάτω μου στρατιώτες, και λέω στον ένα πήγαινε, και πηγαίνει, και στον άλλο έλα, κι έρχεται, και στον δούλο μου κάνε αυτό, και το κάνει”. Θαύμασε ο Ιησούς την πίστη του εκατόνταρχου, και είπε “αληθινά, τόση πίστη δεν βρήκα σε κανένα Ισραηλίτη. Και σας λέω ότι στη Βασιλεία των Ουρανών πολλοί από την ανατολή και από τη δύση θα έρθουν και θα καθίσουν δίπλα στον Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ, ενώ οι υιοί της Βασιλείας θα εξοριστούν στο αιώνιο σκοτάδι, όπου θα είναι ο θρήνος και ο τρόμος”. Στράφηκε τέλος στον εκατόνταρχο και του είπε: “πήγαινε, ας γίνει όπως πίστεψες”. Και την ίδια στιγμή ο υπηρέτης του εκατόνταρχου θεραπεύτηκε.

Δύο στοιχεία, ουσιαστικά για την πνευματική ζωή, διαθέτει ο εκατόνταρχος της σημερινής περικοπής. Την Ταπείνωση και την Πίστη. “Κύριε”,

λέει, “δεν είμαι άξιος για να έρθεις στο σπίτι μου”. Δεν είμαι εγώ ικανός για να σε δεχτώ στην οικία μου, δεν διαθέτω ούτε αγιότητα ούτε καθαρότητα. Και επιπλέον, εγώ είμαι ένας απλός στρατιώτης, ενώ Εσύ είσαι ο Βασιλεύς του κόσμου. Δεν αρμόζει σε δούλο να υποδέχεται τον Δεσπότη, γι αυτό Σε παρακαλώ, μην έλθεις. Απλά πες ένα λόγο, και το παιδί μου θα θεραπευτεί. Παρόλο που είναι άνθρωπος υπεροχής, διακεκριμένος ανάμεσα στο ρωμαϊκό στράτευμα, ο εκατόνταρχος αναγνωρίζει ότι και ο ίδιος ενώπιον του Θεού είναι μικρός και ασήμαντος, ανάξιος, όπως ομολογεί, για να τον επισκεφθεί ο Υιός του Θεού. “Πες μόνο ένα λόγο, και ο δούλος μου θα θεραπευτεί”. Όχι μόνο δεν προσκαλεί τον Χριστό στο σπίτι του, όπως έκαναν πολλοί άλλοι σε παρόμοιες περιστάσεις, αλλά έχει την πίστη, την ακράδαντη βεβαιότητα ότι αρκεί ένας μονάχα λόγος του Κυρίου, και ο υπηρέτης του θα γίνει καλά. Και το δικαιολογεί, με έναν απλό και αναντίρρητο τρόπο: αν στις εντολές του αξιωματικού οι στρατιώτες σπεύδουν να υπακούσουν, πόσο μάλλον θα υπακούσει η ίδια η φύση στο θέλημα του Δεσπότη και Δημιουργού της

Αυτή η ταπείνωση και αυτή η πίστη πολλές φορές απουσιάζει από τους ανθρώπους που θεωρητικά βρίσκονται πιο κοντά στον Θεό. Ίσως επειδή θεωρούν τον εαυτό τους “περιούσιο λαό” του Θεού, και σαν τα κακομαθημένα παιδιά εκλαμβάνουν ως αυτονόητα κάποια πράγματα τα οποία ωστόσο δεν είναι και τόσο αυτονόητα. Το ότι βρισκόμαστε μέσα στην Εκκλησία, δεν σημαίνει απαραίτητα ότι είμαστε σεσωσμένοι, ούτε καθαροί, ούτε άγιοι. Δεν αρκεί κανείς να εισέλθει στο λουτρό για να καθαριστεί, αλλά είναι απαραίτητο να αναγνωρίσει ότι δεν είναι καθαρός και στη συνέχεια να λουστεί, επιμένοντας στα δύσκολα σημεία. Και στο σημείο αυτό, της αυτογνωσίας και της ταπείνωσης, συχνά υπολειπόμαστε εμείς που βρισκόμαστε κάτω από την χάρη του Θεού, ενώ οι μακράν διατηρούν έστω το δέος και τον σεβασμό απέναντι στην ιερότητα του μυστηρίου της Εκκλησίας. Και από τη στιγμή που υπάρχει έλλειμμα ταπεινώσεως, υπάρχει και έλλειμμα πίστεως. Γιατί χωρίς ταπείνωση, το κάθε αίτημά μας προς τον Θεό δεν αποτελεί ικεσία, αλλά απαίτηση, η οποία δεν στηρίζεται στην αγάπη του Θεού αλλά στην δική μας αυτοεκτίμηση και υπερηφάνεια.

Τότε ακόμα και η προσευχή γίνεται υποκρισία και αιτία κατακρίσεως, σαν την προσευχή του Φαρισαίου. Γι αυτό και ο Χριστός τονίζει σε όλους μας σήμερα, ότι δεν αρκεί να είναι κανείς υιός του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ, δηλαδή δεν αρκεί να είναι μέλος της Εκκλησίας, για να καθίσει ανάμεσα στους δοξασμένους της Βασιλείας του Θεού. Απαιτείται πίστη. Πίστη απλή, άδολη, ταπεινή, σαν του εκατόνταρχου της σημερινής διήγησης του ευαγγελιστή Ματθαίου. Μια πίστη η οποία, δυστυχώς, απουσιάζει στις μέρες μας, κι όμως αποτελεί το ζητούμενο της πνευματικής μας πορείας. Ζητούμε το θαύμα στη ζωή μας, και λησμονούμε ότι αυτό επιτελείται σύμφωνα με το μέτρο της δικής μας πίστεως. Αντί, επομένως, να απελπιζόμαστε όταν νιώθουμε ότι ο Θεός δεν απαντά στις προσευχές μας, ας εργαστούμε ώστε αυτές να γίνονται με περισσή ταπείνωση και με αληθινή πίστη απέναντι στον Θεό.

π. Χερουβείμ Βελέτζας

Αγία Μαρίνα η μεγαλομάρτυς



Κατήγετο από την Αντιόχεια της Πισιδίας, από γονείς επιφανείς. Ο πατέρας της Αιδέσιος ήταν επίσημος ιερέας των ειδώλων, γνωστός σε όλους. Η μητέρα της πέθανε λίγες μέρες μετά τη γέννηση της μονάκριβης κόρης της Μαρίνας.

Ο πατέρας αναγκάστηκε να εμπιστευθεί το βρέφος σε μια γυναίκα που κατοικούσε περί τα τρία χιλιόμετρα έξω από την πόλη, για να το θηλάξει. Τούτο ήταν οικονομία Θεού, γιατί μακριά από το ειδωλολατρικό περιβάλλον του πατέρα της, καθώς μεγάλωνε άκουγε οι γύρω της να μιλούν για το Χριστό, να διηγούνται τα θαύματά Του, τα παθήματά Του, τον σταυρικό θάνατο που υπέστη και τη θαυμαστή Ανάσταση και Ανάληψή Του στον ουρανό. Η παιδική ψυχή της συγκινείτο από όλα αυτά και ρωτούσε και προσπαθούσε να μάθει όλο και περισσότερα για τη νέα πίστη. Άκουγε ότι οι ειδωλολάτρες κατεδίωκαν τους χριστιανούς και τους βασάνιζαν για να τους αναγκάζουν να θυσιάσουν στα είδωλα, αλλά εκείνοι αντιμετώπιζαν με θάρρος τα μαρτύρια και έμεναν πιστοί στον αληθινό Θεό. Μέσα της άρχισε να αυξάνει ο θαυμασμός της γι' αυτούς τους Μάρτυρες και όταν μεγάλωσε και έφθασε στα 15 της χρόνια, δεν δίσταζε να φανερώνει την πίστη της στον Χριστό και να μιλά για τον αληθινό Θεό, που έγινε άνθρωπος και πέθανε για τη σωτηρία μας. Ο ειδωλολάτρης πατέρας της όταν τα πληροφορήθηκε αυτά, δεν ήθελε καν να αντικρύσει το πρόσωπο της κόρης του και την απεκλήρωσε. Λυπόταν η ευλαβής κόρη το κατόντημα του πατέρα της να υπηρετεί ψεύτικους θεούς και να μη θέλει να ανοίξει τα μάτια του στο αληθινό Φως, στον Χριστό. Με τον καιρό γιγάντωσε ο πόθος της, αν χρειασθεί να μαρτυρήσει κι αυτή για τον Χριστό, όπως τόσο άλλοι.

Έπαρχος το έτος 270 στα μέρη εκείνα ήταν ο Ολύβριος, που ήταν γνωστός για την αγριότητά του και το μίσος του εναντίον των χριστιανών, που τους θεωρούσε επικίνδυνους για την αυτοκρατορία. Όταν επισκέφθηκε την Αντιόχεια και έμαθε ότι η κόρη του επισήμου ιερέα των ειδώλων ήταν χριστιανή και παρασύρει και άλλους στην πίστη της, διέταξε να την συλλάβουν και να την οδηγήσουν μπροστά του να δικαστεί. Η αγνή κόρη προσευχόταν στο δρόμο να της δώσει ο Κύριος δύναμη και σοφία να κρατήσει την πίστη της μέχρι τέλους και να αντέξει τα βασανιστήρια. Όταν έφθασαν στο παλάτι, ο Έπαρχος τη ρώτησε να ειπεί το όνομά της και ποιον θεόν πιστεύει. Η χριστιανή κόρη με θάρρος του απάντησε: «Μαρίναν με λένουσιν, της Πισιδίας γέννημα και θρέμμα, ελευθέρων γονέων τέκνον και εύχομαι να γίνω δούλη του Θεού και Σωτήρος μου Ιησού Χριστού, όστις έκαμεν όλον τον κόσμον». Ο Έπαρχος όταν είδε ότι με τις συμβουλές και τις υποσχέσεις δεν μπορούσε να της αλλάξει τις πεποιθήσεις της, άρχισε τις απειλές και τα μαρτύρια.

Επί ημέρες βασάνιζαν την αφοσιωμένη στον Χριστό αγνή κόρη. Κατά τη διάρκεια της ημέρας υπέφερε τα απάνθρωπα βασανιστήρια και τη νύχτα την

έκλειναν στη φυλακή χωρίς τροφή. Εκεί στο σκοτεινό κελλί αντιμετώπιζε με θάρρος τις επιθέσεις του σατανά, που επεδίωκε «ως λέων ωρυόμενος» να την εκφοβίσει. Αλλά είχε και την παρηγορία και την ενίσχυση του Τιμίου Σταυρού, που ακτινοβολούσε ουράνιο φως και ιαματική χάρη.

Η Μάρτυς υπέφερε με γενναιότητα τους ραβδισμούς με αγκαθωτά ραβδιά, το ξέσχισμα του σώματός της με σιδερένια νύχια, το κρέμασμα στο ξύλο, τα καψίματα στις πλευρές και στο στήθος της με μεγάλες αναμμένες λαμπάδες, το βούτηγμα στο μεγάλο καζάνι και τόσα άλλα, που μετέτρεψαν το εφηβικό της σώμα σε μια αιμορροούσα πληγή. Πλήθη ανθρώπων παρακολουθούσαν τα μαρτύριά της με ποικίλα αισθήματα. Πού εύρισκε τη δύναμη το δεκαπεντάχρονο αυτό κορίτσι να τα αντιμετωπίζει με τόση ηρεμία και καρτερία όλα αυτά και επί πλέον να ευχαριστεί το Θεό που την αξιώνει για την αγάπη Του να υποφέρει! Την απάντηση την πήραν την τελευταία ημέρα του μαρτυρίου της. Όταν την έφεραν από τη φυλακή και την έστησαν και πάλι μπροστά στον Έπαρχο, δεν πίστευαν στα μάτια τους. Μα είναι αυτή η ίδια που μέχρι την προηγούμενη ημέρα της ξέσχιζαν το πρόσωπό της και ολόκληρο το σώμα της; Πώς δεν βλέπουν ούτε ίχνη από τις πληγές της; Κατάπληκτοι ακούν σε λίγο με παρρησία να αποκαλύπτει στον ηγεμόνα το τι συνέβη. «Μάθε ότι ο αληθινός και μόνος Θεός, που θεραπεύει ψυχές και σώματα, με θεράπευσε». Και σαν επιβεβαίωση των λόγων της, φοβερός σεισμός έσεισε τον τόπο και ακούστηκε φωνή από τον ουρανό, που καλούσε τη μάρτυρα να απολαύσει τον στέφανον της αφθαρσίας στα ουράνια σκηνώματα. Το πλήθος συγκλονίστηκε απ' όσα έβλεπε και άκουγε και πίστεψαν στον Χριστό χιλιάδες, που τον ομολογούσαν ως Θεόν τους και διεκήρυτταν ότι ήσαν και αυτοί έτοιμοι να θυσιαστούν για τον Χριστό.

Ο Έπαρχος πανικοβλήθηκε και πήρε την πιο απάνθρωπη απόφαση. Διέταξε τον στρατόν του να φονεύει χωρίς άλλη διαδικασία όποιον λέγει ότι πιστεύει τον Χριστό ως Θεό και δεν δέχεται να θυσιάζει στα είδωλα. Στον γενικό αυτό διωγμό, στην Επαρχία της Πισιδίας, μαρτύρησαν δέκα πέντε και πλέον χιλιάδες.

Η Εκκλησία μας δέχθηκε το ειδικό αυτό Βάπτισμα του αίματός τους, τους κατέταξε στη χορεία των Αγίων Μαρτύρων και τους εορτάζει την 16ην Ιουλίου, παραμονή της εορτής της Αγίας Μαρίνας.

Επί πλέον, ο Έπαρχος πρόσθεσε και ένα ακόμη κακούργημά του. Από φόβο μήπως αν παραταθεί η ζωή της Μαρίνας αυξηθεί ακόμη περισσότερο ο αριθμός των χριστιανών, έδωσε διαταγή να αποκεφαλισθεί. Έτσι η Μεγαλομάρτυς παρέδωσε την ψυχή της στον Νυμφίον της Χριστόν, το δε μαρτυρικό πάναγνο σώμα της το ενταφίασαν κρυφά οι χριστιανοί με βαθειά ευλάβεια. Αργότερα τα ιερά Λείψανά της μεταφέρθηκαν στην Κωνσταντινούπολη και εφυλάσσοντο στον ναόν του Χριστού Παντεπόπτου μέχρι την κατάληψη της Πόλης από τους σταυροφόρους.